

JUDITH VON HALLE

Over ziekten en genezingen

en over de mysterietaal
van de evangeliën

cichorei

Halle, Judith von

Over ziekten en genezingen ; en over de mysterietaal van de evangeliën

– Amsterdam: Cichorei

ISBN 978 94 91748 46 2

Vertaling: Kitty Steinbuch

De vertaling is gebaseerd op de tweede druk van de Duitse uitgave
verschenen in 2015

Layout en zetwerk: Jaap Verheij

Tekeningen in de tekst van Judith von Halle

Omslagafbeelding: Duccio di Buoninsegna: Maestà, de genezing van
een blinde, 1308-1311

Oorspronkelijke titel: *Von Krankheiten und Heilungen*

© 2007 Verlag für Anthroposophie, Dornach

Nederlandse rechten: Uitgeverij Cichorei, Van Beuningenplein 15-2,
1051 VS Amsterdam 2016

www.uitgeverijcichorei.nl

Deze uitgave kwam tot stand met financiële ondersteuning van het
Boekenfonds Judith von Halle, onder fonds 2228
bij de Iona Stichting te Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*No part of this book may be reproduced in any form, by print,
photoprint, microfilm or any other means, without written permission
from the publisher.*

BIJDAGEN TOT INZICHT
IN HET CHRISTUSGEBEUREN
DEEL IV

INHOUD

Ten geleide 11

DE TAAL VAN DE EVANGELIËN 19

Geloof en helderziend onderzoek als voorwaarde voor een
begrijpen van de Zoongod 31

De geheimen van de evangelietaal in hun verhouding
tot een nieuw geestelijk inzicht 44

Over de verborgen betekenis van de evangeliewoorden 47

De luciferische verleiding 47

Christus en Barabbas 52

OVER ZIEKTEN EN GENEZINGEN

OP HET KEERPUNT DER TIJDEN 55

Ziekten als liefdevol karmisch geschenk van de goden in de tijd
ná Christus en als werking van de tegenmachten in de tijd
vóór Christus 55

Over de verandering van het aurische beeld van de menselijke
wezensdelennatuur 59

Over de aard van de ziekten op het keerpunt der tijden 67

Geloof en metanoia als voorwaarde voor een genezing op het
keerpunt der tijden 70

Behandelingsmethoden bij ziekten 74

Over de occulte achtergronden van 'jicht' 74

Over de occulte achtergronden van de 'bezetenheid' 77

- De genezing van de waterzuchtige* 83
*De genezing van de vrouw die aan bloedvloeiing leed
en de opwekking van het dochtertje van Jairus* 85
- Over de instructies van Christus aan de mensen die genezen
waren 98
- De genezing van de knecht van de hoofdman te
Kapernaüm 106
- De betekenis van de verschillende plaatsen waar de leringen en
genezingen plaatsvonden 111
- De ziekte-veroorzakende tegenmachten in hun relatie tot de
'berg' en tot het 'water' 115
- De genezing van de twee bezeten Gadareners bij het water 120
- De ahrimanische onderwereld in de geschiedenis van Jona 125

DE ZIEKTEN VAN TEGENWOORDIG 131

- Over het wezen van huidige ziekten 131
- Over de oorzaken van huidige ziekten 140
- Over het wezen van niet-karmische ziekten 146

OVER DE TOEKOMSTIGE GENEZINGSIMPULS 157

- Over de christelijke genezingsimpuls in de huidige en
toekomstige tijd 157
- Aantekeningen 167
- Werken van Rudolf Steiner (GA) waaruit werd geciteerd 171
- Publicaties van Judith von Halle 173
- Over de auteur 176

TEN GELEIDE

Als inleiding op de tekst die nu volgt zal ik op enkele vragen die mij steeds naar aanleiding van mijn voordrachten of in gespreksbijeenkomsten gesteld worden, antwoord geven. Weliswaar zijn deze vragen reeds in het voorwoord behandeld van het boek *En als Hij niet was opgestaan...*, maar toch zal uiteraard niet iedere lezer dat boek kennen of de daarin voorkomende uiteenzettingen in het bewustzijn gehouden hebben.

Want de lezer die de volgende uiteenzettingen onvoorbereid zou opnemen, zou bij bepaalde plaatsen zeker verwonderd zijn over aard en inhoud – wat begrijpelijk zou zijn, want hij vindt daar een schildering van historische en bovenzinnelijke feiten die met een zekere vanzelfsprekendheid voor hem tentoongespreid worden zonder dat er bronnen worden genoemd.

Aldus zal hier een poging worden ondernomen openhartig datgene schriftelijk vast te leggen wat tot dusver in het directe gesprek van mens tot mens in een vertrouwelijke stemming en sfeer veel gemakkelijker doorgegeven kon worden omdat in de ontmoeting een direct beleven, een authentieke indruk kan ontstaan van degene die de voordracht houdt. De onderstaande toelichtingen, die ingaan op de eerder gestelde vragen, zijn heel duidelijk geformuleerd, wel wetend dat deze duidelijkheid enerzijds als onbescheidenheid uitgelegd kan worden, anderzijds – en daarom wil

ik het risico nemen – dat alleen deze duidelijkheid het überhaupt mogelijk maakt een enigszins bevredigend antwoord op de gestelde vragen te geven.

De hier gegeven uiteenzettingen zijn voortgekomen uit een eigen onafhankelijk geestelijk beleven en beschrijven daarom geen hypothesen of speculaties, tenzij er uitdrukkelijk op wordt gewezen dat er geen definitieve, zelf gedocumenteerde uitspraak ten aanzien van een bepaalde gebeurtenis gedaan kan worden.

Weliswaar ontspruit niet iedere beschrijving aan dezelfde bron van kennis. Want het geestelijk beleven heeft enerzijds betrekking op een direct, op een als het ware zintuiglijk meebeleven van de historische gebeurtenissen rond het keerpunt der tijden. Dit is begonnen als gevolg van de met Pasen 2004 opgetreden stigmatisatie. Het kan voorgesteld worden als een soort ‘tijdreizen’, waarbij alle zintuiglijke indrukken, zoals wij die in het wakkere dagbewustzijn kunnen hebben, voorhanden zijn – maar dan verplaatst naar een bijzondere plek en in een bijzondere tijd. Het gaat hierbij dus niet om zogenaamde visioenen of zuivere schouwingen, ook niet om imaginaties, maar om het doorleven van wat daadwerkelijk op de aarde is gebeurd. Het hoeven niet alleen visuele waarnemingen te zijn van persoonlijkheden rond het keerpunt der tijden, hun omgeving, hun cultuur en levenswijze, maar ieder zintuig – zoals dat ons in het dagbewustzijn ter beschikking staat – is bij de waarnemingen betrokken. Zo kan bijvoorbeeld ook de taal worden gehoord, de bodem onder de voeten en koude of warmte worden gevoeld.

De andere bron voor de inhoud van de uiteenzettingen is een geheel andere, maar niet minder authentieke. Het zal in de verhandelingen gemakkelijk te zien zijn op welke plaatsen de beschrijving van historische gebeurtenissen in een geesteswetenschappelijke beschouwing overgaat. Deze kan nuchterder, neutraler lijken dan de beschrijvingen van de zintuiglijke gebeurtenissen rond het keerpunt der tijden, wat in zekere zin ook juist is. Want het gaat daarbij om een zo precies mogelijke ‘vertaling’ van wat als feit in de geestelijke wereld aanwezig en waarneembaar is. De geestelijke mens kan intuïties van deze kosmische feiten hebben, wanneer hij zijn ik aan gene zijde van de drempel geheel losmaakt van het astrale, zodat hij – dat wil zeggen zijn ik – in de objectiviteit binnentreedt. Indrukken van deze aard heeft ieder mens gedurende de slaap, maar toch lukt het hem zelden, deze in zijn dagbewustzijn binnen te voeren. Het is een moeilijke en daarom buitengewoon verantwoordelijke opgave voor de mens, deze objectieve feiten, die zijn ik aan de andere kant van de drempel kon opnemen, nu ook om te vormen in een werkelijk inzicht dat even waarheidsgetrouw is als de eerder aanwezige zuivere waarneming. Steeds weer moet worden nagegaan of de geestelijke waarneming ook daadwerkelijk overeenstemt met het begrip waaraan men deze waarneming koppelt. Pas als alle resultaten van deze toetsing standhouden, mag de leerling van de geesteswetenschap zich gerechtigd voelen om deze resultaten als zijn geestelijke inzichten door te geven.

Veel mensen hebben tegenwoordig geestelijke waar-

nemingen (men hoort steeds weer hoezeer dit vermogen toeneemt), bijvoorbeeld op etherisch of astraal vlak. Toch blijven deze waarnemingen nutteloos of zorgen ze zelfs niet zelden voor grote verwarring als de mens ze niet in hun ware samenhang kan zien. Iemand kan bijvoorbeeld waarnemingen van de etherische wereld hebben als hij in het gebied van de elementenwezens duikt. Maar uitspraken over het elementenrijk kunnen slechts standhouden, kunnen alleen dan objectief zijn wanneer de mens zich boven dit niveau verheft; dat wil zeggen, wanneer hij niet uitsluitend het kennisniveau van de elementenwezens deelt, maar zich een trede hoger verheft tot een waarnemingsstandpunt van waaruit hij niet alleen over de geaardheid van de elementenwezens kan berichten, maar inzicht in de elementenwereld kan hebben. Het is alsof de mens in een groot water zwemt en daardoor kan zeggen dat het water diep en koud is. Maar pas wanneer hij zich als een vogel in de lucht verheft, kan hij beoordelen of het bij dit water om een groot meer of mogelijk om een zee gaat, eerst dan kan hij zien of en hoe het water door land begrensd is, op welk continent het zich bevindt, enzovoort. Steeds moeten dus, als je verantwoorde indelingen wilt maken, de eigen waarnemingen vanuit een hoger standpunt worden bekeken om de totale samenhang te kunnen beoordelen.

Het is een verdienste van de geesteswetenschap van Rudolf Steiner dat het ons tegenwoordig mogelijk is onze waarnemingen door middel van een geschoold, helder denken in werkelijkheidsgetrouwe kennis om te zetten.

Alle uitspraken die in de volgende beschouwingen niet de zintuiglijke gebeurtenissen rond het keerpunt der tijden tot inhoud hebben, komen voort uit de zojuist beschreven kennisbron. Zij zijn behoedzaam en met passende ernst uitgesproken en in geen geval ‘zomaar gespeculeerd’. Daarom kunnen ze zakelijker of onpersoonlijker overkomen dan de overige beschrijvingen. De oorzaak daarvoor ligt in de zojuist beschreven bovenpersoonlijkheid, die objectiviteit aan gene zijde van de drempel waarborgt. Toch zijn het authentieke, zelfstandige spirituele resultaten en wanneer in de beschouwingen niet de eigen, maar de inzichten van Rudolf Steiner worden weergegeven, wordt dit uitdrukkelijk genoemd.

Deze tweede soort geestelijke waarneming is *geen* gevolg van de stigmatisering. Ze was reeds hiervoor aanwezig. Sindsdien is ze zelfs versterkt.

Na het verschijnen van mijn voordrachten in boekvorm hebben enkele personen de exacte weergave van mijn zogenoemde scholingsweg geëist. Nog afgezien van het feit dat het niet mijn intentie was zoiets in dit boek te doen – want het was en is niet mijn persoonlijk doel, het eigen lot tot hoofdonderwerp van mijn beschouwingen te maken, maar met de beschikbare middelen het Christusgebeuren inzichtelijker te maken – zou een dergelijk ‘constructie-handleiding’ heel kort uitvallen en vermoedelijk niet zoals deze mensen zich dat zouden voorstellen of wensen. De hierboven beschreven manier van waarnemen is als gevolg van voorgaande levens reeds in vroegere jaren aanwezig geweest, zonder dat in deze

incarnatie de bezwaarlijke weg van kluizenaar met allerlei kastijdingen en ontzeggingen aan mijn spirituele mededelingen waren voorafgegaan. Evenwel sluit dat een zekere discipline in het leven als gevolg van een vanzelfsprekend omgaan met de geestelijke realiteit niet uit – integendeel. Alleen is deze discipline of spirituele eerbied in dit leven eerder een gevolg dan een voorbereiding geweest. Desalniettemin zal een ‘continuïteit van het bewustzijn’ aan de andere kant van de drempel altijd alleen mogelijk zijn, als de mens met de grootst mogelijke compassie, ook met het vermogen te lijden, het Christusgebeuren in zich opgenomen heeft en verder opneemt – wanneer hij belangstellend, liefdevol, deemoedig en dankbaar, niet alleen in zijn gemoed, maar ook met zijn kenvermogens, zich wendt tot de geestelijke wereld, totdat hij zelf zo sterk geroerd wordt door dat grootste mensheidsgebeuren dat hij zich als gestigmatiseerd begint te voelen omdat hij inziet, omdat hij diep ervaart dat het grote offer van de Verlosser ook voor hemzelf, voor zijn bescheiden wezen, waarin echter een kiem van God ligt, voltrokken is.

Zo is deze continuïteit van het bewustzijn vóór de stigmatisering aanwezig geweest. Toen dan het meebeleven van de historische gebeurtenissen zich manifesteerde, moest het niet blijven bij een zuiver meebeleven, maar de bovenzinnelijke kenkracht kon worden verbonden met de historische gebeurtenissen. Men zou kunnen zeggen: het instrument was reeds voor het te bewerken materiaal aanwezig. Wie een viool wil bouwen, moet goed gereedschap hebben en wie wil beginnen met zagen, moet dit goede stuk gereed-

schap reeds ter hand hebben en niet eerst dan beginnen iets te vervaardigen. Wanneer hij geen gereedschap heeft, alleen het mooiste hout, het ruwe materiaal, dan kan hij nog geen viool bouwen. Aldus kan in dit geval de bovenzinnelijke kenkracht het juiste gereedschap zijn om de spirituele achtergronden van de zintuiglijke processen van de historische gebeurtenissen te doorgronden.

Berlijn, maart 2006

Judith von Halle

DE TAAL VAN DE EVANGELIËN

De taal van de evangeliën bevat kostbare schatten aan diepgaande inzichten in de wereld- en mensheidsontwikkeling. Maar voor ons tegenwoordige bevattingsvermogen is dat niet direct duidelijk. Dat komt omdat de taal van de evangeliën, de betekenis van hun taal – vrijwel onafhankelijk van het feit of we ze in een of andere vertaling of zelfs in de oertekst voor ons hebben – niet meer gebruikelijk is. Wij vinden in de evangeliën een krachtige, bewogen beeldtaal, die weliswaar onmiskenbare inhouden weergeeft, die dus ook voor onze toekomst gelden, maar toch uit een periode stamt waarin de mens zich van een dergelijke beeldtaal bediende omdat zijn gedachteleven nog niet door het intellectualisme werd beheerst. Met het opkomen van een zich ontwikkelend intellectualistisch denken verdween echter steeds meer het begrip voor deze taal. De eenvoudige mens van die tijd hoorde Christus in gelijkenissen spreken en nam dat gewoon van nature als vanzelfsprekend op. Voor de huidige mens is dat mysterietaal, waarvan de diepere betekenis hem ontgaat zolang hij de taal van de evangeliën zo opvat als was het een dichterlijke vorm uit de huidige denkcultuur.

Wie de evangeliën en dan vooral de synoptische bestudeert, zal kunnen ervaren dat de hele grondkarakteristiek hiervan, alsook de passages die gericht zijn tot het toen-

malige, niet ingewijde volk, tegenwoordig vaak wezenlijk moeilijker uit te leggen zijn dan de passages die gericht zijn tot de intieme leerlingkring van Christus. Bij de zogenoemde uitleg van de wetten waarmee Christus zich traditioneel wendde tot zijn leerlingen of tot de schriftgeleerden en hogepriesters, bediende Hij zich van een taal die dichter bij onze huidige begrippen lijkt te staan dan de taal die tot het hart sprak van de eenvoudige mensen van het keerpunt der tijden. De reden daarvoor is te vinden in het feit dat Christus in Zijn taalgebruik vooruitliep op het wezen van Zijn tijd – net zoals dat ook gebeurde in het ‘Onze Vader’.¹ De leerlingen waren ondanks hun eenvoudige, ongeletterde afkomst verder ontwikkeld dan het overige volk omdat Christus in hun midden was en werkte aan hun harte- en denkscholing. Ook de hogepriesters waren verder ontwikkeld. Zij behoorden tot de priesterkaste die generaties lang ingewijd was in de mysteriën van het Joodse volk en de Messiasverwachting. Tot deze mensen kon Christus dus op een andere, een nieuwe manier spreken – een manier die al een zekere ik-kracht vraagt van de betrokkene. Tegenwoordig, in de tijd van een verder ontwikkelde bewustzijnsziel, is die ik-kracht in ieder mens aanwezig en is geen teken meer van een bijzondere ontwikkeling. Daarom komt deze taal ons dus meer vertrouwd over omdat ze dichter bij ons tegenwoordige denken staat dan de beeldrijke parabeltaal van vóór het christendom. Deze taal kon ten tijde van het mysterie van Golgotha worden gesproken en werd nog het beste begrepen.